

Lisa Gardner
Aangeraakt

Vertaald door Els Franci-Ekeler

2014

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

HOOFDSTUK I

Dit heb ik ontdekt toen ik elf was: verdriet heeft een smaak. De vraag is welke smaak het voor jou heeft.

Vanavond had mijn verdriet de smaak van sinaasappels. Ik zat tegenover mijn man aan een tafel in restaurant Scampo in Beacon Hill. Discrete kelners vulden geruisloos onze champagneglazen bij. Tweemaal voor hem. Driemaal voor mij. Op het witlinnen tafellaken stond een mandje met broodjes en een selectie uit de mozzarellabar. Straks kregen we allebei verse pasta met doperwten, knapperige pancetta en lichte roomsaus. Justins lievelingsgerecht. Hij had het twintig jaar geleden tijdens een zakenreis naar Italië voor het eerst gegeten en bestelde het sindsdien altijd als we in een goed Italiaans restaurant zaten.

Ik tilde mijn champagneglas op. Nam een slokje. Zette het neer.

Tegenover me glimlachte Justin, waardoor er in zijn ooghoeken rimpeltjes verschenen. Zijn lichtbruine haar, dat hij altijd heel kort liet knippen, was grijs aan de slapen, maar dat stond hem goed. Hij had het ruige uiterlijk dat nooit uit de mode raakt, het uiterlijk van een buitenman. Als we ergens binnenkwamen, keken alle vrouwen naar hem. Mannen ook, nieuwsgierig naar de nieuwkomer, naar het alfamannetje dat het lef had versleten werkschoenen te combineren met peperdure overhemden van Brooks Brothers, alsof die elkaar van nature aanvulden.

‘Neem je niks?’ vroeg hij.

‘Ik wil ruimte houden voor de pasta.’

Hij glimlachte weer en ik dacht aan witte zandstranden en zilte zeewind. Ik herinnerde me hoe zacht de katoenen lakens waren geweest die om mijn blote benen gedraaid zaten toen we ons ook op de tweede ochtend van onze huwelijksreis in onze vakantiebungalow hadden afgezonderd van de rest van de wereld. Hoe Justin sinaasappelpartjes in mijn mond had gestopt en ik als een poesje het kleverige sap van zijn eeltige vingers had gelikt.

Ik nam nog een slokje, hield de champagne in mijn mond, voelde de vloeibare belletjes tintelen.

Ik vroeg me af of ze mooier was dan ik. Opwindender. Beter in bed. Of misschien deed dat er in deze situaties niet toe. Misschien waren er geen criteria. Mannen bedrogen hun vrouw, dat was een feit. Als je man de kans kreeg, deed hij het.

Dat betekende dat de afgelopen zes maanden van mijn huwelijk in zekere zin niets persoonlijks waren geweest.

Ik nam nog een slokje, bleef champagne drinken, bleef sinaasappels proeven.

Justin at alle voorgerechten in zijn eentje op, nam bescheiden slokjes van zijn champagne en legde toen afwezig zijn bestek recht.

Justin had op zijn zevenentwintigste het bouwbedrijf van zijn vader geërfd. Het was toen vijftientig miljoen dollar waard. Voor sommige zonen zou het voldoende zijn geweest om het succesvolle bedrijf op dezelfde voet te laten voortbestaan. Voor Justin niet. Toen ik hem leerde kennen, was hij vierendertig en had hij zijn vermogen al verdubbeld tot vijftig miljoen en zich ten doel gesteld binnen twee jaar de vijfenzeventig te bereiken. En niet door op kantoor te zitten. Justin ging er prat op dat hij alle aspecten van het bedrijf beheerste. Loodgieterswerk, elektriciteit, gipswanden, beton. Hij was altijd op de werkvloer te vinden, had aandacht voor zijn werknemers, overlegde dagelijks

met de onderaannemers, was altijd als eerste aanwezig en ging als laatste weg.

In het begin was dat een van de dingen waardoor ik me tot hem aangetrokken had gevoeld. Hij was op en top een man. Een man die zich in een vergaderkamer net zo op zijn gemak voelde als op een basketbalveld, een man die op de schietbaan bijna nonchalant met zijn favoriete .357 alle kogels in de roos schoot.

Toen we pas verkering hadden, nam hij me wel eens mee naar zijn schietclub. Dan stond ik dicht tegen hem aan in de veilige omarming van zijn grote, sterke lichaam terwijl hij me leerde hoe ik beide handen om de kolf van een relatief kleine .22 moest klemmen en langs de loop moest kijken om op de roos te richten. De eerste keren bracht ik er niets van terecht, omdat ik ondanks de oorbeschermers steeds zo van de knal schrok dat mijn hele lichaam schokte. De kogel sloeg dan in de vloer, of als ik geluk had in de onderste rand van de kartonnen schietschijf.

Elke keer corrigeerde Justin me geduldig, zijn stem zacht brommend in mijn oor als hij zich over me heen boog om me te helpen mijn armen in positie te houden.

Het gebeurde geregeld dat we in plaats van naar huis te gaan elkaar in de voorraadkamer van de schietbaan de kleren van het lijf rukten of op de achterbank van Justins SUV op het parkeerterrein van de club naakt lagen te vrijen. Justin greep dan mijn heupen en spoorde me aan om steeds sneller, steeds wilder te bewegen en ik gehoorzaamde, high van het kruit, de begeerte en het verbijsterende gevoel van macht.

Zout. Kruit. Sinaasappels.

Justin verontschuldigde zich en ging naar het toilet.

Toen hij weg was, schoof ik de pasta op mijn bord wat uit elkaar zodat het leek alsof ik had gegeten, deed mijn tas open en haalde er onder dekking van het tafelkleed vier witte pilletjes uit. Ik stopte ze alle vier tegelijk in mijn mond en slikte ze door met wat water.

Daarna pakte ik mijn glas champagne weer en bereidde me voor op de hoofdmoot van de avond.

We woonden niet ver van het restaurant. Justin had het huis gekocht op de dag dat we bevestigd kregen dat ik zwanger was. Van de spreekkamer van de dokter naar het kantoor van de makelaar. Hij liet het me zien nadat hij de mondelinge overeenkomst had gesloten, een jager op groot wild die met zijn trofee pronkte. Ik had waarschijnlijk beledigd moeten zijn door zijn eigenmachtige gedrag, maar ik dwaalde met open mond over de drie verdiepingen met schitterende hardhouten vloeren, hoge plafonds en magnifiek beeldhouwd lijstwerk.

Dit kon je dus krijgen voor vijf miljoen dollar. Ruime, zonnige kamers en een heerlijk dakterras in een wijk met perfect gerestaureerde herenhuizen die knus schouder aan schouder stonden als vrienden die elkaar na jaren hadden teruggevonden.

Wij woonden in de door bomen omzoomde Marlborough Street, op een steenworp afstand van Newbury Street en de Public Gardens. Een buurt waar de armen in een Saab reden, de kindermisjes een Frans accent hadden en je je kind drie dagen na de bevruchting al voor de privéschool moest laten inschrijven.

Justin gaf me carte blanche. Meubels, gordijnen, vloerkleden, kunstwerken. Antiek of geen antiek, binnenhuisarchitect of geen binnenhuisarchitect. Het maakte hem niet uit. Ik mocht doen wat er gedaan moest worden, besteden wat er besteed moest worden, zolang ik van dit huis ons thuis maakte.

Dus deed ik dat. Zoals in die scène in *Pretty Woman*, alleen waren het hier schilders, binnenhuisarchitecten en antiekhandelaren die met hun goederen en diensten leurdren, terwijl ik met mijn zwangere buik op de bank zat en met een elegant handgebaar iets van dit en iets van dat bestelde. Eerlijk gezegd vond ik het heel leuk. Eindelijk kon ik mijn kunstzinnige aanleg in het groot toepassen. Ik bleek niet alleen in staat te zijn uit zil-

verklei sieraden te vervaardigen, maar ook een Bostons herenhuis in te richten.

We leefden in hoger sferen. Justin werkte in die tijd aan een groot hydro-elektrisch project. Hij helikopterde heen en weer en 's avonds liet ik hem de vorderingen aan ons huis zien terwijl hij mijn onderrug masseerde en mijn haar opzijschoof om mijn hals te kussen.

Toen: Ashlyn. Vreugde, vreugde, vreugde. Geluk, geluk, geluk. Justin straalde, maakte foto's, liet zijn dochtertje zien aan iedereen die oogcontact met hem maakte. Zijn werkploeg marcheerde ons herenhuis binnen. Modderige voetafdrukken in de glanzende hal omdat een stel voormalige Navy SEALs en ex-mariniers zich wilden vergapen aan een slapende baby in een popperige roze kamer. Ze wisselden adviezen uit over luiers en verschoning en dachten het pasgeboren wurm te kunnen leren het ABC te boeren.

Justin zei dat zijn dochter nooit met hun zonen uit mocht gaan. Ze accepteerden dat gemoedelijk en begonnen prompt naar mij te lonken. Ik zei dat ze konden krijgen wat ze wilden als ze bereid waren de baby om twee uur 's nachts te verschonen. Dat leidde tot zoveel suggestieve opmerkingen dat Justin de ploeg naar buiten joeg.

Maar hij was gelukkig en ik was gelukkig en het leven was goed.

Dat is liefde. Toch? Je lacht, je huilt, je deelt middernachtelijke voedingen en uiteindelijk, maanden later, heb je heel tedere seks en besef je dat alles een beetje anders is maar nog steeds net zo fijn. Justin verwende me met dure sieraden, ik begon aan de onontkoombare yoga en leerde alle dure babywinkels kennen. Mijn man was veel weg, maar ik had er nooit moeite mee om alleen te zijn. Ik had mijn dochter en al gauw had ik Dina, een meisje voor overdag, zodat ik me weer kon gaan amuseren in mijn atelier, waar ik mijn creatieve geest de vrije loop kon laten.

Justin minderde vaart om te beginnen aan de vruchteloze

zoektocht naar een parkeerplek. Ons huis had een ondergrondse garage, een luxe die de onroerendgoedbelasting min of meer waard was, maar Justin hield die uiteraard vrij voor mijn auto, waardoor hij zelf veroordeeld was tot deelname aan het fanatieke spel dat 'zoeken naar een parkeerplaats in het hart van Boston' heet.

Toen we langs ons huis reden, keek ik automatisch naar het raam op de tweede verdieping, het raam van Ashlyns kamer. Er brandde geen licht en dat vond ik vreemd, want ze zou de hele avond thuis blijven. Misschien had ze het licht niet aangedaan omdat ze genoeg had aan het schijnsel van haar laptop. Vijftienjarigen konden uren zo zitten, had ik gemerkt, met oordopjes, glazige ogen en opeengeklemdde lippen.

Justin vond een plek. Een snelle achterwaartse insteek, een kort stukje naar voren en de Range Rover stond perfect geparkeerd. Hij liep om de auto heen om het portier voor mij te openen en ik liet hem zijn gang gaan.

Dit waren de laatste seconden. Mijn stijf verstrengelde handen lagen in mijn schoot. Ik moest mezelf dwingen om adem te halen. In. Uit. Zo moeilijk was het niet. Stapje voor stapje, stukje bij beetje.

Zou hij beginnen met een kus op mijn lippen? Of op het plekje achter mijn oor dat hij ooit had ontdekt? Of zouden we ons gewoon uitkleden, in bed stappen en het doen? Licht uit, ogen stijf dicht. Misschien zou hij de hele tijd aan haar denken. Misschien moest ik me daar niets van aantrekken. Hij was bij mij. Ik had gewonnen. Ik had mijn echtgenoot, de vader van mijn kind, weten te houden.

Het portier ging open. De man met wie ik achttien jaar was getrouwd, stak me zijn hand toe. En ik ging met hem mee, de auto uit, over de stoep, zonder dat we een woord tegen elkaar zeiden.

Bij de voordeur aarzelde Justin. Hij had zijn hand al uitgestoken naar het paneel om de code in te toetsen toen hij stopte, fronste en een snelle blik op mij wierp.

‘Ze heeft het alarm afgezet,’ mompelde hij. ‘De deur is niet beveiligd.’

Ik keek naar het paneel en zag wat hij bedoelde. Justin had het alarmsysteem eigenhandig geïnstalleerd; geen mechanisch grendelslot, maar een elektronisch systeem. Pas als je de juiste code intoetste, werd de beveiliging op het slot opgeheven en kon je de deur opendoen. Geen code, geen toegang.

Het systeem had een mooie oplossing geleken voor een tienerdochter die vaker wel dan niet haar sleutel vergat. Maar om het systeem te laten werken moest je het wel inschakelen, en dat was Ashlyns volgende struikelblok.

Justin duwde de deurknop naar beneden en inderdaad, de deur ging geruisloos open en gaf ons toegang tot de donkere hal.

Mijn beurt om te fronsen. ‘Ze had minstens een lamp kunnen laten branden.’

Mijn stilettohakken tikten luid toen ik door de hal liep om de kroonluchter aan te doen. Nu ik geen steun meer had aan Justins arm, liep ik een stuk minder stevig. Ik vroeg me af of hij het merkte. En of het hem iets kon schelen.

Ik bereikte het wandpaneel. Deed de schakelaar omhoog. Niets. Ik probeerde het nogmaals, liet de schakelaar een paar keer op en neer gaan. Niets.

‘Justin...’ zei ik verbaasd.

Op hetzelfde moment zei hij: ‘Libby...’

Een raar knalletje, als een schot uit een wapen van klein kaliber. Zoef. Justins lichaam boog plotseling achterover. Ik keek met open mond naar hem toen hij bijna op zijn tenen kwam te staan, achterovergebogen, en met opeengeklemd kiezen een grommend geluid van pijn maakte.

Ik rook geschroeid vlees.

Toen zag ik de man.

Groot. Groter dan mijn echtgenoot, die een meter vijfentachtig was, negentig kilo woog en op bouwterreinen werkte. De reusachtige, geheel in het zwart geklede man stond op de drempel van de zitkamer, met in zijn vuist een vreemdsoortig pistool met een vierkante loop. Groene confetti, zag ik, een beetje wazig. Snippers lichtgroene confetti daalden neer op het hardhouten parket terwijl Justin een macaber dansje uitvoerde en de man een stap naar voren deed.

De man liet de trekker van het wapen los. Nu danste Justin niet meer, maar zakte hij in elkaar. Hij hijgde moeizaam. Weer haalde de grote kerel de trekker over. Vier, vijf, zes keer deed hij Justins lichaam schokken terwijl ik erbij stond, met open mond en mijn arm gestrekt alsof ik daarmee kon voorkomen dat de kamer om me heen draaide.

Ik hoorde mijn man iets zeggen, maar verstond hem niet. Toen begreep ik het. Justin fluisterde dat ik moest vluchten.

Ik slaagde erin één stap te doen. Hoopvol keek ik naar de donkere trap, biddend dat mijn dochter veilig in haar slaapkamer zat, wiegend op de muziek van haar iPod, zich onbewust van wat zich hier afspeelde.

De reus draaide zich naar mij. Met een korte polsbeweging liet hij het vierkante deel uit de voorzijde van het wapen komen. Ik zag nu dat het een Taser was. Hij deed een grote stap naar voren, drukte de loop tegen de zijkant van mijn been en haalde de trekker over.

Ondraaglijke, vlammeende pijn in het contactpunt op mijn dij. Weer die geur van geschroeid vlees. Gegil. Dat was ik vermoedelijk zelf.

Ik was me bewust van twee dingen: de acute pijn en het wit van de ogen van de aanvaller. Masker, besepte ik zwakjes. Een zwarte bivakmuts die zijn gezicht bedekte, op zijn mond en ogen na, waardoor hij niet langer een man was, maar een anoniem monster met spierwitte ogen die vanuit mijn nachtmerries mijn huis was binnengekomen.

Justin strompelde naar voren en liet zijn zwaaiende armen met zwakke slagen neerkomen op de rug van de reus. De zwarte gedaante draaide zich iets en raakte Justin met een karateslag op zijn keel.

Mijn man maakte een afschuwelijk, rochelend geluid en zeeg weer neer.

Mijn linkerbeen begaf het. Ik viel op de grond, draaide me om en braakte champagne.

Mijn laatste gedachte te midden van de vlamme pijn, de paniek en de angst... als hij Ashlyn maar niet vindt. Als hij Ashlyn maar niet vindt.

Maar toen hoorde ik haar. Schel. Angstig. 'Papa. Mama. Papa!'

In de laatste seconden dat ik nog bij bewustzijn was, slaagde ik erin mijn hoofd op te heffen. Ik zag nog twee zwarte gedaanten, aan weerskanten van mijn dochters spartelende lichaam, dat door hen de trap af werd gesleurd.

Heel even keken we elkaar in de ogen.

Ik hou van je, probeerde ik te zeggen.

Maar er kwam geen geluid uit mijn mond.

De zwarte reus hief zijn Taser weer op. Bedaard zette hij er een nieuw gaspatroon op. Richtte. Vuurde.

Mijn vijftienjarige dochter begon te gillen.

Verdriet heeft een smaak. De vraag is welke smaak het voor jou heeft.

HOOFDSTUK 2

Ze werd wakker van het getingel van haar mobieltje. Dat verraste haar om twee redenen. In de eerste plaats had ze, theoretisch gezien, geen baan meer waarvoor ze uit bed werd gebeld. In de tweede plaats betekende dit dat ze in slaap was gevallen, wat haar, theoretisch gezien, al maanden niet was overkomen.

Tessa Leoni lag op de linkerhelft van het bed. Haar mobiel liet nu een iets hardere, aanhoudende notenreeks horen. Haar arm lag gestrekt, besepte ze. Niet tastend naar de telefoon maar naar de onbezette helft van het bed. Alsof ze zelfs twee jaar na de dood van haar man nog steeds naar hem reikte.

Het muzikje van haar mobiel werd steeds luider en opdringeriger. Met enige moeite draaide ze zich om naar het nachtkastje tot haar duidelijk werd dat slaap een verwarrender effect had dan chronische slapeloosheid.

Ze nam op toen de laatste tonen wegstierven. Het was haar baas, en ook dat verraste haar, omdat hij zelden degene was die contact zocht. Toen trokken de laatste slaapnevelen weg en liet haar training zich gelden. Ze knikte, stelde de vragen die ze moest stellen, hing op en kleedde zich vliegensvlug aan.

Een korte aarzeling. Vuurwapen, ja of nee? Niet meer vereist, niet zoals toen ze nog voor de State Police werkte, maar ook in haar nieuwe baan kwam het soms van pas. Ze dacht na over de weinige informatie die haar baas had gegeven – de situatie, het tijdschema, de hoeveelheid nog onbekende factoren – en nam een besluit. Wapenkluis, achter in haar kast. Geroutineerd draai-

de ze in het donker aan het combinatieslot, pakte haar Glock en stak hem in haar schouderholster.

Zaterdagochtend, 6.28. Ze was startklaar.

Ze stak haar mobiel in haar zak en liep door de gang om haar inwonende huishoudster/kindermeisje/oude vriendin te waarschuwen.

Mevrouw Ennis was al wakker. Zoals veel oudere vrouwen had ze het bijna bovennatuurlijke vermogen om te weten wanneer men haar nodig had en was ze haar opdrachtgever meestal een stap voor. Ze zat rechtop in bed met de leeslamp aan en een blocnote op haar schoot om haar instructies te noteren. Ze sliep in de rood met groen geruite flanellen ochtendjas die Sophie haar vorig jaar met Kerstmis had gegeven. Als ze een wit mutsje zou opzetten, was ze precies de grootmoeder uit Roodkapje.

‘Ik ben gebeld,’ zei Tessa, hoewel dat duidelijk was.

‘Wat moet ik tegen haar zeggen?’ Ze bedoelde Tessa’s achtjarige dochter. Nadat de enige vader die ze ooit had gekend twee jaar geleden op gewelddadige wijze om het leven was gekomen, vond Sophie het niet prettig als haar moeder er niet was. Vanwege Sophie, maar ook vanwege haarzelf, had Tessa na Brians dood ontslag genomen bij de State Police. Haar dochter had stabiliteit nodig. Ze moest erop kunnen rekenen dat haar moeder ’s avonds thuis was. In haar nieuwe baan, waar ze zich bezighield met onderzoeken naar bedrijfsspionage, kon Tessa over het algemeen normale werktijden aanhouden. Maar nu was ze gebeld...

Ze aarzelde. ‘Voor zover ik het kan beoordelen, is het een spoedeisende zaak,’ zei ze. ‘Dat betekent dat ik misschien morgen of overmorgen pas thuiskom. Het hangt ervan af hoeveel kunstgrepen ik moet uitvoeren om er grip op te krijgen.’

Mevrouw Ennis knikte.

‘Zeg maar tegen Sophie dat ze me kan sms’en,’ zei Tessa uiteindelijk. ‘Ik kan misschien niet altijd mijn telefoon opnemen,

maar we kunnen via sms'jes contact houden. Die zal ik in elk geval beantwoorden.'

Tessa knikte terwijl ze sprak, tevreden over deze oplossing. Sophie moest in staat zijn haar moeder te bereiken. Of het nu met een druk op een toets of een aanraking van haar hand was, Sophie moest de zekerheid hebben dat haar moeder er voor haar was.

Want één keer was Tessa er niet geweest en de littekens van die wonden waren zelfs na twee jaar nog niet weggetrokken.

'Ze heeft vandaag turnen,' zei mevrouw Ennis. 'Ze kan na de les wel een vriendinnetje uitnodigen, dan heeft ze gezelschap.'

'Goed. Ik bel vóór het avondeten, of in elk geval voordat ze naar bed gaat.'

'Maak je over ons geen zorgen.' Mevrouw Ennis klonk heel nuchter. Ze had sinds Sophies geboorte voor haar gezorgd, vooral in de jaren dat Tessa nachtdiensten had gedraaid. Mevrouw Ennis kon Sophie en het huishouden makkelijk aan en dat wist ze.

'Ga nu maar,' zei mevrouw Ennis en ze wees met een beslist gebaar naar de deur. 'Wij redden ons wel.'

'Dank u.' Tessa meende het.

'Wees voorzichtig.'

'Doe ik.' En dat meende ze ook.

Ze liep zachtjes door de schemerige gang. Haar voeten bewogen zich trager dan ze wilde en bleven staan bij de kamer van haar dochter. Het zou egoïstisch zijn om naar binnen te gaan en het slapende kind te wekken, dus volstond ze met een blik vanaf de drempel. Ze tuurde de kamer in tot ze het warrige donkere haar van haar dochter op het lichtgroene kussen kon onderscheiden.

Er brandden twee nachtlampjes omdat Sophie zich in het donker niet meer veilig voelde. Ze sliep met haar lievelingspop in haar armen, een lappenpop met donkere knopenogen en lang haar van bruine strengen wol die ze Gertrude had gedoopt.

Sinds Brians dood had Gertrude een pleister op haar borst. Omdat haar hart pijn doet, had Sophie gezegd. Tessa had begrip-
pend geknikt.

Sophie was niet de enige met littekens van wat er twee jaar geleden was gebeurd. Elke keer dat Tessa het huis verliet – of ze nu naar haar werk ging, boodschappen moest doen of ging hardlopen – voelde het feit dat ze haar kind achterliet als een lichamelijk gemis, alsof ze in tweeën werd gehakt en pas weer heel zou zijn als ze naar huis was teruggekeerd. En soms droomde ze nog van sneeuw en bloed, en hoe ze probeerde haar man te grijpen toen hij viel. Maar net zo vaak droomde ze dat ze het pistool in haar hand had en de trekker overhaalde.

Ze liep door. In de keuken schreef ze snel een briefje, dat ze op de stoel van haar dochter legde: ‘Hou van je. Ben thuis voor je het weet...’

Toen haalde ze diep adem en liep naar buiten.

Tessa was geen kind geweest dat er haar hele leven van had gedroomd bij de politie te gaan. Haar vader werkte als monteur in de plaatselijke garage. Hij was een eenvoudige werkmans die meer interesse had voor zijn dagelijkse neut dan voor zijn enige dochter. Haar moeder was een schimmige gedaante geweest die zelden de slaapkamer verliet. Ze was jong gestorven en Tessa had meer gerouwd om het idee van een moeder dan om de moeder zelf.

Aan haar lot overgelaten had Tessa beslissingen genomen waardoor ze uiteindelijk zwanger en berooid alleen op de wereld had gestaan. Daardoor was ze in één keer volwassen geworden. Ze had het nooit erg gevonden als ze tegenover zichzelf tekortschoot, maar zou haar kind niet aandoen wat ze zelf had meegemaakt. Haar eerste prioriteit was geweest een carrière te zoeken die geschikt was voor een alleenstaande moeder met alleen middelbare school. Zo was ze terechtgekomen op de politieacademie, waar ze gedurende zes lange maanden had leren

schieten, vechten en strategieën uitwerken. Tot haar eigen verbazing bleek ze voor al die dingen aanleg te hebben.

Sterker nog, ze genoot ervan. Het werk, het uniform, de kameraadschap. Vier jaar lang had ze op de wegen van Massachusetts gepatrouilleerd, dronken bestuurders ingerekend, vechtjassen uit elkaar gehaald en huiselijke ruzies gesust. Vier jaar lang had ze een doel in haar leven gehad en geleefd met het idee dat ze iets voor de maatschappij betekende. Ze was gelukkig geweest.

Ze viel terug op haar training toen ze het centrum van Boston bereikte, een parkeerplaats zocht en gelijktijdig een voorlopige analyse van de plaats delict maakte. De Denbes woonden in Back Bay, een van de duurste wijken van Boston, zoals je van de eigenaar van een miljoenenbedrijf mocht verwachten. Het was een wijk met statige herenhuizen die zo dicht tegen elkaar aan stonden dat iemand beslist iets zou hebben gehoord als de muren van de huizen niet waren bekleed met isolatiemateriaal dat speciaal was ontworpen om de welgestelde bewoners het gevoel te geven dat ze midden in de zee van het stadsleven op een onbewoond eiland zaten.

Geen lijkwagen en geen mobiele commandopost, zag ze, wat logisch was omdat de melding een eenvoudige inbraak betrof. Daarentegen zag ze zeker zes surveillanceauto's en een aantal burgerauto's van de recherche. Veel mankracht voor een inbraak. Om nog maar te zwijgen over de aanwezigheid van zo'n groot aantal rechercheurs. De politie had de aanvankelijke beoordeling van de situatie blijkbaar al bijgesteld.

Ze reed naar de steeg achter de huizen, waar de bevoordeelde Back Bay-bewoners gereserveerde parkeerplaatsen hadden en een aantal gelukkigen zelfs een eigen garage. Ze zag een vrije plek en pikte hem meteen in. Niet dat parkeren hier was toegestaan, maar er stonden nog meer rechercheauto's, dus ze was niet de eerste die zich eraan bezondigde. Ze legde een kaart op het dashboard die aangaf dat haar voertuig onder Bijzonder

Onderzoek viel. Ze zou waarschijnlijk evengoed een bon krijgen, maar dat was dan jammer.

Ze stapte uit, trok haar lange, chocoladebruine wollen jas aan en aarzelde weer.

Intuïtief voelde ze dat ze de Glock beter niet kon meenemen maar in het handschoenenkastje leggen. Als ze zich met haar wapen tussen de Bostonse rechercheurs mengde, zou dat alleen maar commentaar uitlokken.

Maar toen werd ze kwaad op zichzelf. Regel één: laat nooit merken dat je bang bent.

Dus stak ze het wapen, waar ze het volste recht op had, met een resoluut gebaar in de holster en ging ze aan de slag.

De zon was inmiddels op en gaf de rij uit rode baksteen opgetrokken, deels roomkleurig geschilderde huizen een warme tint. Terug in Marlborough Street liep ze over de klinkerstoep naar de woning van de Denbes. Onderweg keek ze waarderend naar de stenen trappen, die gesierd waren met inmiddels verdroogde maïskolven en andere Thanksgiving-decoraties. De meeste huizen hadden een klein, door een sierlijk zwart smeedijzeren hekwerk omheind tuintje. In deze tijd van het jaar was de beplanting beperkt tot buxusboompjes, struiken en uitgebloeide chrysanten. Gelukkig viel de temperatuur vandaag mee en beloofde de zon wat warmte. Maar de zon stond elke dag iets minder hoog, de dagen werden korter en de wind zou venijnig worden nu december met zijn ijzige morgenstond aan de horizon doemde.

Het huis van de Denbes werd bewaakt door een jonge agent. Hij wipte van zijn ene been op het andere, om warm of wakker te blijven. Zelfs van dichtbij was er aan het prachtige, roomwit geschilderde herenhuis met de zwarte kozijnen niets van een tragedie te merken. Er was geen geel afzetlint voor de trap gespannen en op de smalle stoep stond niemand met een brancard te wachten. Al met al was het vrij rustig, waardoor Tessa zich meteen afvroeg wat de politie van Boston probeerde te verzwijgen voor het grote publiek.

Volgens Tessa's baas had de huishoudster van de familie Denbe de politie kort na halfzes gebeld. Ze had gezegd dat het er naar uitzag dat er was ingebroken. De politie had meteen een rechercheur gestuurd, maar voor wat die binnen had aangetroffen was een spoedeisender aanpak vereist dan voor een gewone inbraak. Dit had geleid tot een groot aantal telefoontjes, waaronder een van Justin Denbes bedrijf naar Tessa's baas.

Rommelig, had Tessa gedacht toen ze haar baas had aangehoord. Nu ze naar de openstaande, zwarte voordeur van het huis keek, veranderde ze dat in 'ingewikkeld'. Erg ingewikkeld.

Ze stapte strijdlustig op de jonge agent af en liet hem haar identificatie zien. Zoals ze had verwacht, schudde hij zijn hoofd.

'Dit is een privéfeestje,' zei hij. 'Alleen voor leden van het politiekorps van Boston.'

'Ik ben persoonlijk uitgenodigd,' vertelde Tessa hem, 'door de directie van het familiebedrijf, Denbe Construction. Een bedrijf dat is gespecialiseerd in miljoenenprojecten die het krijgt aangereikt door senators en hooggeplaatste insiders in Washington. Je weet wel, van die mensen die eenvoudige zielen zoals jij en ik beter niet op de tenen kunnen trappen.'

De agent keek haar nijdig aan. 'Welke hooggeplaatste insiders in Washington?'

'Politieke machthebbers die Justin Denbe een open uitnodiging hebben gegeven voor de presidentiële inhuldiging van zijn keuze. Dat soort insiders.' Dat was misschien overdreven, maar nu begreep hij in elk geval in welke richting hij het moest zoeken.

De agent verplaatste zijn gewicht van zijn linkervoet naar zijn rechter. Hij geloofde het verhaal over de politieke connecties niet helemaal, maar aangezien de persoon in kwestie in het rijke Back Bay woonde, kon hij het niet negeren.

'Luister,' ging Tessa door, 'een familie als deze, een wijk als deze. Laten we wel wezen: wij kunnen daar niet aan tippen. Daarom heeft Denbes bedrijf mijn bedrijf ingehuurd. Een privébe-

drijf om privébelangen te beschermen. Ik zeg niet dat het juist is of dat je het ermee eens moet zijn, maar zo zit de wereld voor deze mensen nu eenmaal in elkaar en dat weet jij net zo goed als ik.'

Ze was aan de winnende hand, ze zag het aan hem. En alsof de duvel ermee speelde, verscheen precies op dat moment brigadier D.D. Warren van het politiekorps van Boston op het toneel.

De onverzettelijke blondine kwam naar buiten, stroopte haar latexhandschoenen af, zag Tessa en grijnsde.

'Ik had al gehoord dat jij tegenwoordig kunt worden ingehuurd,' zei ze. Haar korte blonde krullen dansten in de ochtendzon toen ze de trap afkwam. Ze stond bekend als een rechercheur met gevoel voor stijl. Vandaag had ze een donkere spijkerbroek aan met daarop een lichtblauwe blouse en een karamelkleurig leren jasje. Haar bijpassende laarzen hadden hakken van tien centimeter, maar ze liep er soepel op.

'En ik heb gehoord dat jij tegenwoordig moeder bent.'

'Dat niet alleen. Ik ben ook getrouwd.' D.D. toonde haar een flonkerende ring. Ze bleef staan naast de geüniformeerde agent, die om zich heen keek alsof hij een vluchtweg zocht.

D.D. en Tessa hadden elkaar twee jaar geleden voor het laatst gezien in een ziekenhuiskamer. D.D. en een collega van de State Police, Bobby Dodge, hadden Tessa ondervraagd over de dood van haar man, de moord op haar collega en nog twee sterfgevallen. D.D.'s vragen waren Tessa niet bevallen. Tessa's antwoorden waren D.D. niet bevallen. Sindsdien leek er niets te zijn veranderd aan hun mening over elkaar.

D.D. keek naar de bobbel onder Tessa's open jas. 'Mag jij echt nog steeds een wapen dragen?'

'Dat mag als de rechter je vrijspreekt. Als je officieel onschuldig bent verklaard.'

D.D. sloeg haar ogen ten hemel. Die smoes had ze twee jaar geleden ook niet geslikt. 'Wat doe je hier?' vroeg ze kortaf.

‘Ik kom je zaak overnemen.’

‘Dat kan niet.’

Tessa zei niets, omdat je met zwijgen kracht toont.

‘Ik meen het,’ ging D.D. door. ‘Je kunt mijn zaak niet overnemen, want het is mijn zaak niet.’

‘O nee?’ liet Tessa zich ontvallen, want dit was wel erg verrassend nieuws gezien D.D.’s status van superagent van het Bostonse politiekorps.

D.D. wees met haar hoofd naar de voordeur van het huis. ‘Neil Cap is de teamleider. Hij is binnen. Als je dit met hem wilt bespreken, ga je gang.’

Tessa groef diep in haar geheugen. ‘Wacht even. Die roodharige jongen? Die altijd in het forensisch laboratorium zat? Die Neil?’

‘Ik heb hem goed opgeleid,’ zei D.D. bescheiden. ‘Hij is trouwens vijf jaar ouder dan jij en vindt het niet leuk om jongen genoemd te worden. Je mag dus wel iets beleefder doen als je hem zijn zaak wilt afpakken.’

‘Ik hoef niet beleefd te doen. Ik heb toestemming van de eigenaar om dit pand te betreden.’

Dat verbaasde D.D. Ze kneep haar felblauwe ogen iets toe. ‘De eigenaar? Heb jij met iemand van de familie gesproken? Dat willen wij ook graag. Zo snel mogelijk.’

‘Niet met iemand van de familie. Het blijkt dat Justin Denbe, zoals veel rijke mensen, zijn huis niet op zijn eigen naam heeft gekocht maar op naam van zijn bedrijf.’

Rechercheur Warren was een intelligente vrouw. ‘Kut,’ zei ze half binnensmonds.

Tessa ging door: ‘Sinds zes uur vanochtend is Northledge Investigations op last van Denbe Construction gemachtigd alle aangelegenheden betreffende dit pand te regelen. Ik heb toestemming de woning te betreden, de situatie te bekijken en een onafhankelijke analyse te maken van het incident. Nu kunnen we met onze duimen gaan zitten draaien tot de betreffende fax

op jouw bureau is beland, maar je kunt me ook gewoon aan het werk laten gaan. Zoals ik al aan deze agent heb uitgelegd, heeft de familie Denbe vrienden in hoge posities. Met andere woorden, je doet er verstandig aan mij naar binnen te laten gaan. Laat mij mijn kop maar op het hakblok leggen. Het zal je later de tijd en de moeite besparen iemand te zoeken op wie je de schuld kunt afschuiven.'

D.D. schudde zachtjes haar hoofd en staaarde een ogenblik naar de stoep, misschien om tot zichzelf te komen, maar vermoedelijk eerder om een nieuwe aanval te verzinnen.

'Hoe lang heb je uiteindelijk bij de State Police gewerkt, Tessa?' vroeg ze toen. 'Vier, vijf jaar? Als surveillanceagent?'

'Vier.'

De ervaren rechercheur keek haar weer aan. In haar ogen lag nu geen spottende blik, maar een openhartige. 'Niet voldoende ervaring voor een zaak als deze,' zei ze ronduit. 'Je hebt nooit bewijsmateriaal verwerkt, laat staan een plaats delict van drie verdiepingen ontleed, laat staan de verantwoordelijkheid voor een dergelijke situatie op je genomen. We hebben het niet over het aanhouden van snelheidsovertreders, niet over dronken bestuurders die je in een blaaspijpje moet laten blazen. We hebben het over een heel gezin dat is verdwenen, een vader, een moeder en een tienermeisje.'

Tessa hield haar gezicht in de plooi. 'Dat weet ik.'

'Hoe is het met Sophie?' vroeg de rechercheur plotseling.

'Goed, dank je.'

'Mijn zoon heet Jack.'

'Hoe oud is hij?'

'Hij is net één geworden.'

Tessa glimlachte. 'Hou je meer van hem dan je voor mogelijk had gehouden? Tot je de volgende dag wakker wordt en beseft dat je nog meer van hem houdt?'

D.D. bleef haar aankijken. 'Ja.'

'En heb ik dat niet gezegd?'